

ΕΙΣ ΠΤΗΝΟΝ.

Ψάλλεις χαρμόσυνα, πτηνόν, Σειρήνας ἔχεις στόμα,
 Μέχρις αὐτῆς τὸ ἄσμα σου εἰσδύει τῆς ψυχῆς,
 Καὶ ὅμως πρέπει ἄφρων, οἰκτρὸν νὰ πέσης πτώμα·
 Ὁ χρόνος εἶνε πάντοτε τῶν τέρψεων βραχύς.

Εἶπα· καὶ τὸ δλέθριον ἐκσφενδονίσας βέλος,
 Αἰμόφυρτον κατέρριψα τὸ τέκνον τοῦ αἰθέρος,
 Τῆς γοητείας ἔμεινεν ἡμιτελὲς τὸ μέλος,
 Ἀπώλεσε τὴν γλῶσσάν του τὸ ἔαρ καὶ ὁ ἔρω.

Ἦ φρίξ' εἰς τὸν εὐφρόσυτον δρυμῶνα διεχύθη.
 Περίτρομα εἰσέγησαν τῶν πετεινῶν τὰ πλήθη
 Καὶ ἀλλαχοῦ ἐτράπησαν ζητοῦντα σωτηρίαν·
 Ἐγὼ δὲ κύψας ἔλαβον τὴν ἄγραν τὴν ἀθλίαν.

Πλὴν βλέμμα μοι ἐτόξευσεν ἐλέγχου καὶ ὀδύνης,
 Ὡς νὰ μοι ἔλεγε, σκληρέ! τί σ' ἔπταισα καὶ πίνεις
 Τὸ αἷμά μου; Φεῦ! διατὶ εἰς ἔρωτος ἐκχύσεις
 Εἰς τὴν αὐγὴν τοῦ βίου μου, τὸν βίον μου νὰ κλείσης;

—Καὶ τί, ταλαίπωρον πτηνόν, νὰ πέσης δὲν προκρίνεις,
 Πρὶν μαραμένον, ἄθλιον, θῦμα σκληρᾶς ὀδύνης
 Τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως στενάζον βλασφημῆσης
 Καὶ ἐπὶ κλίνης συμφορῶν σπαράττον τελευτήσης;

Δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ ἀποθάνης ψάλλον,
 Μὲ μέλη πανηγύρεως τὸ ἄχθος ἀποβάλλον
 Τῆς ὕλης, ἥτις τὸν λαμπρὸν τοῦ οὐρανοῦ σπινθῆρα
 Εἰς τὴν φρικώδη τῶν Μοιρῶν ἐξευτελίζει χεῖρα;

—Ἀλλὰ ἐγάπων, ἄνθρωπε, θὰ εἶπης, ἡγαπώμην,
 Ἐν τέρψει δι' ὀρέγοντι γλυκὺν ἡτοιμαζόμεν
 Κ' εἰς τέρψεις πλέον, ἔψαλλον τὸ τρυφερόν του ἄσμα
 Ἦμην τὸ εὐτυχέστερον ἐπὶ τοῦ κόσμου πλάσμα.

—Εὐτύχεις, λέγεις; σκοτεινὴ ἐκάλυπτε νεφέλη
 Τὸν ὀφθαλμόν σου, νήπιον, καὶ φεῦ νὰ διακρίνη
 Τὸν Ἄδην δὲν ἠδύνατο εἰς ὅν κλαυθμοὶ καὶ θρήνοι
 Ἀντιβοῦν αἰώνια, ἀπελπισίας μέλη.

Λαλεῖς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τὸ πρίσμα τὸ ὠραῖον·
 Ἄλλ' οἱ κενοὶ πομφόλυγες ὀλίγον διαρκοῦσι.
 Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκπλήττουσι, τὰ στήθη συγκινοῦσι
 Καὶ πάραυτ' ἀφανίζονται, καὶ δὲν ὑπάρχουν πλέον.

Κ' ἐμὲ αὐτὸν ἠπάτησαν πολλάκις ἡ νεότης,
 Τὰ θέλητρά τοῦ ἔρωτος, ἡ ἀστραπή τοῦ κάλλους,
 Ἄλλ' ἦσαν πάντα ὄνειρα, φεῦ! πάντα ματαιότης
 Κ' ἐξαίφνης ἐναυάγησα εἰς τρομερὰς ὑφάλους.

Πίστευσον, δὲν ἀπώλεσας, ἡ μόνον φροῦδα νέφη
 Δι' ὧν συνήθως ἡ ζωὴ ἐξαπατᾷ τὰ βρέφη.
 Οὐδὲν τὰ πορφυρόχρυσά ἐγκλείουν χρώματά των,
 Ἦ μόνον μάταιον ἀτμὸν, ἀπάτην τῶν ὀρμάτων.

Εἶθε ὥς σὺ τῶν θουελλῶν τῆς γῆς νὰ ἠδυνάμην
 Ρίπτων τὸ φροῦδον ῥάκος μου, ν' ἀπαλλαγῶ ὁμοίως.
 Πλὴν, φεῦ! πολλὰ καθήκοντα κρατοῦσι τὴν παλάμην,
 Καὶ ζῶ διότι ὠφελεῖ ὁ δυστυχὴς μου βίος.

Ἀθῆναι κατ' Ἀθηνόστον. 1865.

Π. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

ΑΙ ΕΙΣ ΜΕΓΑ ΥΨΟΣ ΑΝΑΒΑΣΕΙΣ.

Ὁ ἀὴρ εἶναι περὶ τὴν γῆν ὥς εὐρύ τι δο-
 χεῖον, ἐξ οὗ πάντα τὰ ὄντα ἀντλοῦσι τὴν
 ζωὴν. Τὸ ἀερῶδες τοῦτο περικάλυμμα συν-
 τίθεται ἀπὸ ὀξυγόνου καὶ ἄζωτον· ἀλλὰ
 τὸ ὀξυγόνον, τὸ κύριον αἷτιον τῆς διπλῆς
 καύσεως, ἥτις, ὑπὸ τὰ ὀνόματα ἀναπνοῇ
 καὶ διαπνοῇ, φθείρει καὶ ἀνανεώνει τὴν ὕ-
 λην τῶν ζώντων σωμάτων, τὸ ὀξυγόνον
 κατὰ τὸ πέμπτον μόνον εὐρίσκεται ἐν τῷ
 μίγματι τούτῳ. Αὕτη βεβαίως εἶναι ἡ δό-
 σις ἡ ἀρμόζουσα πρὸς συμπλήρωσιν τῶν
 ζωϊκῶν ἐνεργειῶν. Τὸ ἄζωτον, τετράκις ἀ-
 φθονώτερον, δὲν παρεμβαίνει ἀπ' εὐθείας
 εἰς τὰς λειτουργίας τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἀποτε-
 λεῖ μετὰ τοῦ ὀξυγόνου τὸ ἀόρατον ἐκεῖνο
 περικάλυμμα ὅπερ φέρει πίεσιν ἐφ' ἡμῶν
 16,000 περίπου χιλιογράμμων, συνθλίβει
 δὲ τοὺς ἰστοὺς ἡμῶν, ἵνα διατηρῇ τὴν ἐλα-

στικότητα αὐτῶν. Ἡ πυκνότης αὕτη τοῦ
 ὀξυγόνου καὶ ἡ πίεσις, ἣν ἀπαντῶμεν εἰς
 τὰ κατώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας,
 εἰσὶν νόμοι σπουδαῖοι τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν·
 αὗται περιγράφουσι τὸ στάδιον τῆς ἐνερ-
 γείας ἡμῶν, ὀρίζουσαι τὸ ὕψος εἰς τὸ ὁ-
 ποῖον ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ ὑψωθῶμεν ὑπε-
 ράνω τῆς γῆνιου ἐπιφανείας, οὐδόλως δὲ ἀ-
 τιμωρητὴ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ παρα-
 τεῖνῃ τὸν δεσμὸν ὅστις συνδέει αὐτὸν μετὰ
 τῆς γενεθλείου γῆς. Πρόσφατος καταστρο-
 φὴ καταπλήξασα καὶ συγκινήσασα τὸν ἐ-
 πιστήμονα κόσμον ἀρκούντως ἀπέδειξε
 τοῦτο.

Ποῦ εἶναι τὸ ὄριον τῆς ἀτμοσφαίρας ἡ-
 μῶν; μέχρι τίνος σημείου ἀνέρχονται τὰ
 τελευταῖα μόρια, τὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ
 μᾶλλον σπάνια τοῦ ἀέρος; Τὸ ζήτημα τοῦ-
 το τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἔτυχεν εἰσέτι λύσεως
 ἱκανῆς. Πᾶν ὅ,τι γνωρίζομεν εἶναι ὅτι ἡ
 πυκνότης τῆς ἀτμοσφαίρας ἐλαττοῦται βρα-